USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila, a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. K. B.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem, se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2009, č. j. OAM - 11/ZA - 06 - K01 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2010, č. j. 28 Az 10/2010 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Pavlu Čižinskému, advokátovi se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Stěžovatel se kasační stížností domáhá, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2010, č. j. 28 Az 10/2010 - 51, jímž soud zamítl žalobu stěžovatele proti v záhlaví definovanému rozhodnutí žalovaného.

Ze správního a soudního spisu vyplynuly následující rozhodné skutečnosti:

Žalovaný (ministerstvo vnitra) rozhodnutím č. j. OAM - 11/ZA - 06 - K01 - 2010 ze dne 29. 3. 2010 (ve znění opravného rozhodnutí č. j. OAM - 11/ZA - 06 - K01 - OPR - 2010 ze dne 11. 5. 2010) žádost stěžovatele ze dne 8. 1. 2010 posoudil jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen *„zákon o azylu“*), a řízení zastavil podle § 25 písm. i) cit. zákona, neboť neshledal důvod vést meritorní řízení a opakovaně posuzovat důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel neuvedl žádné nové

skutečnosti; žalovaný posoudil stěžovatelovy obavy ohledně jeho zdravotních potíží již v předchozím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 4. 1. 2008, přičemž svou argumentaci zároveň podložil veškerými dostupnými informacemi o Pobřeží slonoviny ať už obecně o situaci v oblasti lidských práv, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu stěžovatele. S ohledem na zdravotní stav stěžovatele se žalovaný seznámil i s lékařskými zprávami stěžovatele a dotázal se na jeho současnou léčbu. Stěžovatel v průběhu správního řízení však doložil pouze výsledky krevních rozborů, nikoliv žádnou aktuální lékařskou zprávu o svém zdravotním stavu, přičemž sám stěžovatel uvedl, že v současné době nepodstupuje žádnou léčbu, neboť je ve stávce proti Ministerstvu vnitra, neboť mu nebyl přiznán pobyt a pojištění. Žalovaný uzavřel, že žádost stěžovatele posoudil jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení poté dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, neboť žádost se neopírá o žádné nové relevantní skutečnosti, které by nebyly předmětem předchozího řízení pravomocně ukončeného rozhodnutím č. j. OAM - 7/VL - 07 - ZA09 - 2008, jež přezkoumal a potvrdil krajský soud a poté i Nejvyšší správní soud.

Správní žalobou se stěžovatel domáhal, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatel namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť stěžovatel uváděl nové skutečnosti spočívající ve zhoršujícím se zdravotním stavu. Dle stěžovatele proto žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, čímž porušil povinnost stanovenou v § 50 odst. 4 správního řádu. K pohovoru před správním orgánem nemohl doložit lékařskou zprávu s vyhodnocením zdravotního stavu, neboť jeho ošetřující lékař čerpal dovolenou, výsledek krevních testů s doporučením získal stěžovatel až dne 15. 4. 2010 a bylo mu doporučeno zahájení antiretrovirové léčby, která mu však může být poskytnuta pouze v České republice, v zemi původu (Pobřeží slonoviny) není dostupná adekvátní péče pro kapacitní a finanční důvody a je poskytnuta za špatných hygienických podmínek, což je zejména nebezpečné pro pacienty trpící nemocí, která se projevuje sníženou imunitou a vysokou šancí onemocnění druhotnou infekcí. V těchto skutečnostech shledal stěžovatel svůj případ hodný zvláštního zřetele dle § 14 zákona o azylu a rovněž se domníval, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, jelikož by byl podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení v občanskou válkou rozvrácené zemi, kde nebude mít přístup k potřebné a cenově dostupné lékařské péči, což povede ke zhoršení zdravotního stavu a terminálnímu stadiu nemoci.

K žádosti žalobce soud přiznal žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 4. 5. 2010, č. j. 28 Az 10/2010 - 18.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 5. 2010 popřel oprávněnost námitek stěžovatele s tím, že se zabýval všemi skutečnostmi, které stěžovatel sdělil v žádosti o mezinárodní ochranu, zjistil skutečný stav věci, opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný s odkazem na skutečnosti zřejmé již z předchozích řízení stěžovatele o mezinárodní ochranu vyjádřil své přesvědčení o účelovosti žádosti stěžovatele, neboť jeho

zdravotní stav trvá již od konce roku 2005 a vzhledem k nesvědomitému přístupu k léčení se jeho zdravotní stav bude zhoršovat; žalovaný zjistil po konzultaci s ošetřujícím lékařem, že přístup stěžovatele k zaléčení či stabilizaci jeho zdravotního stavu je laxní, s častými dlouhodobými výpadky pravidelných lékařských kontrol, vyšetření a řádného užívání předepsaných léků. Dle žalovaného se nezakládá na pravdě ani tvrzení stěžovatele, že výsledky krevních testů mohl předložit až dne 15. 4. 2010, neboť dle otisku předávacího razítka byly výsledky krevních zkoušek a laboratorních vyšetření (s datem 17. 2. 2010) předány stěžovateli dne 17. 3. 2010. Jelikož žalovaný posoudil všechny informace uvedené stěžovatelem a nedospěl k závěru, že by uváděl nové skutečnosti, žalovaný setrval na svém postoji, že žádost správně vyhodnotil jako nepřípustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu, a proto ji zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Stěžovatel replikou ze dne 17. 6. 2010 polemizoval s vyjádřením žalovaného o nesvědomitém přístupu k léčbě, zdůraznil, že důvodem žádosti je jeho zhoršující se zdravotní stav, zásadní motivací je získat přístup k potřebné zdravotní péči spojenou s účastí v systému veřejného zdravotního pojištění.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č. j. 28 Az 10/2010 - 51 ze dne 20. 10. 2010 žalobu zamítl jako nedůvodnou. Soud shrnul předchozí procesní vývoj v příběhu stěžovatele a konstatoval, že zatímco v roce 2004 tvrdil stěžovatel, že ze země původu odešel pro politické důvody, v žádosti ze dne 20. 1. 2008 již uplatňoval své zdravotní problémy. Žalobu proti následnému rozhodnutí, jímž žalovaný stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zamítl jako nedůvodnou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 12. 2008 pod sp. zn. 56 Az 74/2008; o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 6 Azs 34/2009. Krajský soud konfrontoval stěžovatelem uváděné skutečnosti s těmi, jež byly předmětem předchozího řízení, a konstatoval, že nová žádost nepřinesla nové informace, skutečnosti či fakta. Krajský soud neshledal ve zhoršení zdravotního stavu stěžovatele takovou změnu, která by umožňovala posoudit jeho žádost jako důvodnou. Soud zjistil na základě dostupných zpráv o Pobřeží slonoviny, že léčba HIV/AIDS pozitivních pacientů je v zemi původu dostupná a nedovodil, že stěžovateli nebude poskytnuta. Soud vycházel rovněž ze závěrů Nejvyššího správního soudu, který v rozhodnutí ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 6 Azs 34/2009, neshledal na základě judikatury Evropského soudu pro lidská práva za důvodné i nyní namítanou kvalitu lékařské péče v zemi původu. Vzhledem k tomu, že od doby posouzení námitek v kasační stížnosti do projednání žaloby před Krajským soudem v Hradci Králové uplynul jeden rok, objektivními informacemi bylo prokázáno, že se na důkazní situaci nic nezměnilo, shledal soud za přiléhavou aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu a následné zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Soud aproboval rovněž postup žalovaného, jenž k otázce, zda stěžovateli hrozí eventuálně jiný typ vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, vycházel s ohledem na krátkost doby od předchozího posouzení z tehdejších závěrů, kdy informace prokázaly možnost bezpečného návratu stěžovatele s tím, že stěžovatel neučinil žádná tvrzení ohledně změny politicko-bezpečnostní situace v zemi původu.

Stěžovatel kasační stížností ze dne 3. 12. 2010 napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2010 č. j. 28 Az 10/2010 - 51, dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *„s. ř. s.“).* S odkazem na zprávu UN

AIDS o stavu AIDS za rok 2010 stěžovatel namítl, že v řízení předložil dostatečné důkazy o tom, že léčba je v Pobřeží slonoviny dostupná minimálnímu počtu lidí pro nedostatečnou kapacitu a finanční zdroje nezbytné pro adekvátní péči pacientům trpícím AIDS, v nemocnicích jsou nevyhovující hygienické podmínky, což je nebezpečné pro pacienty trpící nemocí, která se projevuje sníženou imunitou a vysokou šancí onemocnění druhotnou infekcí. Léky jsou dostupné pouze vrstvě nejbohatších lidí v zemi, k nimž stěžovatel nepatří, jeho šance získat přístup k antiretrovirálním lékům je minimální. Z podkladů, které opatřil žalovaný, vyplývá, že se situace zejména v hlavním městě Abidžanu zlepšila, jedná se však o dílčí zlepšení, zcela nedostačující, týkající se omezeného okruhu osob. Žalovaný nesprávně posoudil možnosti léčby HIV/AIDS nemocných v zemi původu, jeho závěry o dostupnosti léčby nemají dle stěžovatele oporu v podkladech shromážděných ve spise, v čemž stěžovatel spatřil vadu řízení. Žalovaný nijak nezohlednil kritické problémy, které uvádí jím citované zprávy, tj. že cena léků je příliš vysoká a v zemi je nedostatek zdravotnického personálu. Stěžovatel zdůraznil, že jeho neustále zhoršující se zdravotní stav je novou skutečností pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Svůj případ považuje stěžovatel za hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, v občanskou válkou rozvrácené zemi bez přístupu k potřebné a cenově dostupné lékařské péči, což povede k zhoršení zdravotního stavu a uspíšení terminálního stadia nemoci, bude stěžovatel podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení, vyhoštění by bylo v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod, neboť jsou zde dány humanitární důvody. Stěžovatel shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že v jeho případě měla být aplikována ustanovení o humanitárním azylu, popř. o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel prostřednictvím zástupce dne 17. 1. 2011 rozšířil kasační důvody rovněž o § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Předmětem soudního přezkumu měla být dle stěžovatele otázka, zda byly v daném řízení naplněny podmínky § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť ani žalovaný ani soud se nezabývali tvrzením, že novou skutečností je neustále se zhoršující zdravotní stav stěžovatele; novou skutečností by nepochybně bylo takové zhoršení nemoci, že dotyčná osoba vůbec není schopna cestování, jelikož by ji transport ohrozil na životě; ani soud, ani žalovaný však takovou úvahu neprovedl a rozhodnutí žalovaného tak nesplňuje nároky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, příp. trpí jinou vadou řízení před soudem. Soud se rovněž nevyjádřil k tvrzení stěžovatele, že nemohl předložit výsledky krevních testů, neboť mu nebyly zpřístupněny během řízení o mezinárodní ochraně, za tímto účelem stěžovateli mohla být poskytnuta přiměřená lhůta. Přijatelnost kasační stížnosti k věcnému projednání spatřil stěžovatel v tom, že otázku zhoršení zdravotního stavu jakožto skutečnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu Nejvyšší správní soud dosud neřešil; stejně tak je dle stěžovatele třeba obecně učinit judikatorní odklon ohledně posuzování rozhodnutí o mezinárodní ochraně dle § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 7. 3. 2011odmítl námitky stěžovatele a setrval v postoji ke správnosti svého rozhodnutí, který vyjádřil již v rozhodnutí i k samotné žalobě.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační

stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele". Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*". Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. *judikatorní odklon*. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení ad 4) se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud ve smyslu těchto výkladových pravidel posoudil stěžovatelem předloženou kasační stížnost a konstatoval, že není přijatelná. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v daném případě dostatečná vodítka pro posouzení věci.

Stěžovatel mylně dovozoval přijatelnost kasační stížnosti k věcnému projednání, pokud se domníval, že Nejvyšší správní soud, který rozhoduje o kasační stížnosti, se dosud ve své judikatuře nezabýval otázkou zhoršení zdravotního stavu jakožto nové skutečnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu, a dále, pokud stěžovatel dovozoval, že je třeba učinit

judikatorní odklon v posuzování rozhodnutí o mezinárodní ochraně dle § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu.

Odmítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou (jak učinil žalovaný o žádosti ze dne 8. 1. 2010 svým rozhodnutím č. j. OAM - 11/ZA - 06 - K01 - 2010) umožňuje ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu v případě *„podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*

Přípustností opakovaně podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009 - 65 ze dne 11. 6. 2009 dostupném na www.nssoud.cz; soud vyslovil, že *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“* V citovaném rozsudku se dále konstatuje, že k tomu, aby bylo lze opakovaně podanou žádost meritorně projednat, je nutné kumulativní naplnění dvou podmínek ze strany žadatele: 1) žadatel je povinen uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2) musí se jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, www.nssoud.cz dále vyslovil, že *„[j]e tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřípustnou.“*

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda důvody tvrzené stěžovatelem v žádosti ze dne 8. 1. 2010 lze považovat za nové skutečnosti nebo zjištění, které by vyvolaly povinnost žalovaného správního orgánu meritorně projednat žádost; za takové lze považovat skutečnosti, které jsou novými v porovnání se skutečnostmi vznesenými v již dříve uplatněné (meritorně projednané) žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel předchozí žádostí ze dne 4. 1. 2008 žádal o udělení mezinárodní ochrany ze zdravotních důvodů; tvrdil a v řízení i doložil, že je HIV pozitivní, přičemž se návratu do země původu obával zejména pro tamní nedostatek léků a nedostačující lékařskou péči, politické důvody pro žádost o mezinárodní ochranu odmítl v pohovoru dne 18. 2. 2008 a nadále svá tvrzení zaměřil na nepříznivý zdravotní stav. Žalovaný pro uváděné důvody rozhodnutím č. j. OAM - 7/VL - 07 - ZA09 - 2008 ze dne 16. 4. 2008 stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu; rozhodnutí žalovaného přezkoumal a aproboval Krajský soud v Brně a ke kasační stížnosti stěžovatele poté i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6 Azs 34/2009 - 89 ze dne 9. 10. 2009, dostupném na www.nssoud.cz.

Stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu ze dne 8. 1. 2010 odůvodnil rovněž svým zdravotním stavem; uvedl, že je HIV pozitivní, přičemž v Pobřeží slonoviny chybí zdravotnická zařízení a kvalifikovaná zdravotnická složka, potřebuje léčbu a sociální pojištění v České republice, kde je kvalifikované lékařské ošetření, obecně bez dalšího odkázal na politickou a sociální nestabilitu v Pobřeží slonoviny. Žalovaný pohovor dne 17. 3. 2010 v Kostelci nad Orlicí zaměřil na skutková zjištění v otázce aktuálního zdravotního stavu stěžovatele, na dotaz žalovaného stěžovatel neuvedl jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 43/2009 - 66 ze dne 23. 4. 2009, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že zdravotní stav (totožná nemoc), přestože byl předmětem posouzení již předchozí žádosti, může být novou skutečností či zjištěním vzhledem k progresu onemocnění, tak i k dalším okolnostem případu. V případě stěžovatele je totožným onemocněním infekce HIV/AIDS posuzovaná shodně v předchozí žádosti ze dne 4. 1. 2008 i v žádosti ze dne 8. 1. 2010.

V řízení o kasační stížnosti ve věci předchozí žádosti ze dne 4. 1. 2008 Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 6 Azs 34/2009 - 89 ze dne 9. 10. 2009, dostupném na www.nssoud.cz, aproboval postup žalovaného, který na základě lékařských zpráv v řízení zjistil, že stěžovatel sice trpí nevyléčitelnou nemocí, avšak nikoliv v terminálním stádiu. Na základě informací (informace Pobřeží slonoviny, Program OSN pro HIV/AIDS, analýza situace v zemi, informace Pobřeží slonoviny, Světová zdravotnická organizace (WHO), prosinec 2005, souhrnný profil země - údaje o zvýšení rozsahu léčby HIV/AIDS, informace Ministerstva vnitra Velké Británie z 2. 8. 2007, Směrnice pro posuzování žádostí o azyl) konstatoval, že potřebná léčba je v zemi původu dostupná, i když může být nákladná. Nejvyšší správní soud uvážil i stádium nemoci; stěžovatel byl podle lékařských zpráv ve stádiu B3, tedy tzv. ve stádiu časné symptomatické stádium s nízkým počtem CD4 + lymfocitů. Nejvyšší správní soud rovněž shledal v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, že stěžovatel má v zemi původu určité sociální zázemí, neboť ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že oba jeho rodiče a čtyři bratři žijí v Pobřeží slonoviny. Kasační soud vyhodnotil skutečnosti zjištěné v případu stěžovatele za nikoliv tak závažné, aby překročily vysoký standard vymezený Evropským soudem pro lidská práva v rozhodnutí *D. proti Spojenému království,* stížnost č. 30240/96.

V řízení o žádosti ze dne 8. 1. 2010 žalovaný činil skutková zjištění o zdravotním stavu stěžovatele, jak plyne ze správního spisu, z lékařských zpráv Fakultní nemocnice na Bulovce ze dnů 17. 2. - 18. 2. 2010, které stěžovatel doložil při pohovoru, a které neprokázaly zhoršení zdravotního stavu stěžovatele. Stěžovatel sám neuvedl, že disponuje dalšími lékařskými zprávami, resp. že v době pohovoru (17. 3. 2010) stále čeká na vyhodnocení jiných zdravotních testů, proto nelze přičíst k tíži žalovaného, že své závěry opřel o předložené lékařské zprávy. Tvrdil-li naopak stěžovatel ve správní žalobě, že mu byl dne 17. 2. 2010 proveden odběr krve, a že nemohl předložit žalovanému výsledky krevních testů, neboť je měl získat až dne 15. 4. 2010 (tedy po vydání rozhodnutí žalovaného) mohl námitku o neúplnosti skutkových zjištění právě s odkazem na dosud nevyhodnocené testy spolehlivě vznést již při pohovoru před žalovaným, nic takového však neučinil. Nejvyšší správní soud proto neshledal pochybení ani v napadeném postupu krajského soudu, který se v rozsudku k této žalobní námitce nevyjádřil, neboť to pro závěr

o úplnosti skutkového zjištění žalovaného nemohlo nic změnit, a to zvláště, když soud při ústním projednání zjistil na základě aktuálních lékařských zpráv, že se stěžovatel podrobuje léčbě za účelem zlepšení či stabilizace zdravotního stavu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stížní námitka dovozující nesprávnost aplikace § 10a písm. e) zákona o azylu na případ stěžovatele je zcela nedůvodná, neboť dle výše uvedených nesporných skutkových zjištění nelze vyvodit, že u stěžovatele došlo k takovému vývoji onemocnění, jenž by bylo možno hodnotit jako novum (ve srovnání s předchozím projednáním žádosti ze dne 4. 1. 2008) a jenž by, např. jak uvedl zástupce stěžovatele, mohly způsobit neschopnost vycestování z České republiky.

Stěžovatel v kasační stížnosti (obdobně jako v žalobě) tvrdí, že léčba je v Pobřeží slonoviny málo dostupná, zároveň poukazuje na ztížené podmínky pro přístup k léčbě HIV/AIDS v zemi původu a dovozuje, že v případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy (spočívající v podrobení nelidskému a ponižujícímu zacházení). Stěžovatel především nerozporoval zjištění plynoucí z informací o zemi původu, z nichž při předchozím rozhodování vycházel i Nejvyšší správní soud; relevance vznesených námitek byla předmětem již předchozího - meritorního projednání kasační stížnosti (ukončeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 34/2009 - 89 ze dne 9. 10. 2009, dostupném na www.nssoud.cz) stěžovatele, kdy Nejvyšší správní soud na základě informací o zemi původu dospěl k závěru, že i za podmínek ztížené dostupnosti léčby nemoci návratem do země původu (zde Pobřeží slonoviny) nebude naplněna hrozba vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Za situace, kdy sám stěžovatel v kasační stížnosti připustil, že léčba HIV/AIDS je v Pobřeží slonoviny možná, není na místě se odchýlit od předchozího závěru.

Nejvyšší správní soud při řízení o kasační stížnosti vycházel z právního a skutkového stavu ke dni rozhodování správního orgánu, z něhož vycházel i soud (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jenž konstatoval, že žalovaný se v rozhodnutí s odkazem na výsledky předchozího řízení stručně vypořádali s otázkou, zda stěžovateli hrozí eventuálně jiný typ závažné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však současně nepřehlédl, že od vydání rozsudku krajského soudu (dne 20. 10. 2010) se v Pobřeží slonoviny neustále vyvíjí vnitropolitická situace, ovšem takovýto poukaz a jeho možný význam ve vztahu ke své osobě sám stěžovatel neučinil, pročež kasační soud neshledal za důvodné přikročit k prolomení zásady plynoucí z § 75 odst. 1 s. ř. s. (jak vyložil např. svým rozhodnutím ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, dostupném na www.nssoud.cz), neboť předmětem řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, řízení o správní žalobě i poté o kasační stížnosti byl výhradně nepříznivý zdravotní stav stěžovatele jako tvrzená příčina žádosti o mezinárodní ochranu.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesáhla vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji z tohoto důvodu odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Krajský soud v Hradci Králové stěžovateli usnesením č. j. 28 Az 10/2010 - 69 ze dne 14. 12. 2010 ustanovil zástupce pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Pavla Čižinského, advokáta, se sídlem Ječná 7/548, 120 00 Praha 2. Zástupce stěžovatele na výzvu Nejvyššího správního soudu nesdělil výši své odměny, ani zda je plátcem daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud proto vycházel ze skutečností zřejmých ze spisu a zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání písemného podání soudu (doplnění kasační stížnosti) týkajícího se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu, společně s režijním paušálem ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky; celkem tedy přiznal odměnu ve výši 2400 Kč. Pro zaplacení částky Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu